

SETMANARI POPULAR

Sortirà 'ls dissabtes.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: PAU DE LA ENSENYANSA, 1, 1.ER, 2.^A

Número sol 5 céntims.

Preu de subscripció: 3 pessetas al any.

ACTUALITATS

Mestressa: ¡os prometém fernos *socialistas*!

AVIS

Los cambis baixan, la Bossa cau; si algú coneix algun bastaix prou fort pera aguantar aquesta situació, qu' es dirigeixi al senyor Administrador de LA BARRETINA, que l' col·locarà ventatjosament en lo mercat europeu.

TACITUS

L' antiga Roma té fama d' haver tingut homes molt grans. ¡Entenemnos! la fama no diu que tingues homes molt alts y molt grossos, sino homes de saber molt gran, perque de l' una cosa a l' altra hi ha bastanta diferencia, encara qu' en cap dels dos casos se 'ls hi podria dir alló que vá dir aquell poeta que

son gent de poch mes ó menos.

Entre aquets homes grans hi ha un que no sabem ben bé quants palms d' alsaria tenia, pero qu' era de gran saber y 's deya Tacitus, qu' es vá fer célebre perque feu una historia molt ben escrita.

¿May dirian quina noticia 'ns dona en ella qu' es per nosaltres de gran interès?

—¿Que potser vá estrényer la mà dels tartaravis de 'n Riego?

No!

—¿Que el que vá inventar los mistos era espanyol?

Tampoch! encara es una cosa més bona.

—¿Qu' en aquells temps l' Espanya era molt ben governada?

Exactament: y tant es aixís, qu' en un dels llibres de la seva historia diu que los primers habitants de la Iberia (que aixís anomenavan los romans a Espanya) tenian las lleys escrites en vers.

¡Si n' havian de ser de feliços los espanyols d' aquell temps!

Los ministres, los diputats, los arcaldes, tothom havia de ser poeta

De tots modos, seria molt bonich aixó de tenir la Constitució en vers: sino que com la força del consonant fa fer tantas cosas...

Per exemple; l' article primer diria:

Primero: son españoles...

si 'l ministre fos andalús li escaparia:

toreros y picadores.

En cambi si fos algun apotecari (¿qué se 'n riuhen d' un ministre apotecari? Han de pensar que quan pugin los meus, encara penso véuremhi, y aixó que no soch ni aprenent d' apotecari) jo estich segur que posaria:

Primero: son españoles... los que tienen sabañones.

Y si algun inglés d' aquells llarchs y prims, de patillas rossas, se li ocorregués copiar la constitució, se li escaparia:

Primero: los españoles nunca tener sinsabores

Y casi be tindria rahó, perque, vamos, vivint en lo país de la tranquilitat, tot se pren a la fresca.

Y no es estrany: com que som fills d' aquells que diu Tacitus que tenian las lleys escrites en vers, y tots los poetas tenen una arrel... se compren perfectament.

Y 's veu que aquesta arrel que tenian los antics espanyols, va per un altre cantó; are l' afició no s' en va a n' als versos, va cap a la política Tothom vol ser polítich: l' un es dels blanchs, l' altre dels roigs, l' altre dels verts l' altre del grochs... De manera, que posantne arrengrerats un de cada classe podriam fer l' arch de San Martí, encara que no hi hagués sol ni núvols.

Jo crech que 'l modo de fer anys, es estarse tranquil a casa. Aixó jo ho penso; no sé si es cert, perque encara no he fet la prova. Quan me mori ja 'ls hi sabré dir si he fet anys ó no.

Per ara no 'ls puch dir res més.

GAR-GORI.

SANFAINA

Va passar no fa gayres días a San Petesburch un cas curiós.

Un noble d' aquella ciutat, que devia tenir més dinés que nosaltres, va encarregar a una casa de París la construcció d' una caixa de ferro pera guardari son tresor.

Arrivar la caixa de París, obrirla 'l noble y ficarse dintre per examinarla, fou obra d' un moment.

Peró lo xocant del cas va ser, que involuntariament tocá ab lo peu un ressort que tanca la caixa herméticamente, y quedá dins d' ella presoner lo rus.

Diu que durant lo temps qu' estigué dins, sense esperansas de sortirne fins que varen foder la caixa, va suar la gota gorda.

Y aixó qu' era a Russia, que hi fá tant fret.

Y ara que parlem de Russia.

Harrisson, President de la gran república dels Estats Units, en vista de la fam qu' amenaça a n' aquest Imperi, enviá al Congrés aquest misatge:

«La fam que regna en algunas provincias de Russia es tan gran y está tan extesa, que ha despertat las simpatias y liberalitat de nostre rich poble. En alguna de las regions del Ponent s' han organiat moviments pera recullir farina destinada al alivi de las necesitadas familias russas.

De tal manera s' ha contestat a aquestas gestions, que hi ha motiu pera creure que ab l' ajuda generosa de las líneas de ferrocarril, podia posar un carragament a un port maritim del país.

Just es qu' un poble, quals magatzems s' han vist ab tanta abundancia provehits de tots los fruits de la terra per lo favor y la gracia de Deu, donga testimoni de la seva gratitut per medi de generosos donatius a sos fills d' altres terras.

Lo secretari de Marina no pot disposar d' un vapor pera lo trasport d' eixos queviures, y en virtud d' aixó, demana que se l' autorisi pera flotar un barco que 'ls conduheixi, si arriban a oferirse en cantitat sufficient, enviantlo a càrrech d' un oficial de l' Armada als ports de Russia qu' ofereixin més facilitats pera la pronta distribució entre los necessitats.—Benjamí Harrisson.»

A aquest objecte han destinat un crédito de 500.000 pesetas.

A Torrente, poble de la provincia de Valencia, un marit va matar a la seva dona mentres aquesta li servia 'l sopar.

Varen comensar disputant sobres si hi havia ví a casa ó no, y varen acabar morint ella y éll matant

Y nosaltres acabam de convence'ns de que si no hi havia ví a la casa, a n' el cap d' éll n' hi sobrava.

Un telegrama de Londres diu qu' un pescador de perlas va trobar en lo fons del mar un barco espanyol que naufragá carregat de monedas de plata.

Y diu que los diners ara los envian a Londres.

¡Jo 'm creya que s' havia de donar a cada hu lo seu! Potser allá no s' estila.

Mal maremagnum s' ha armat ab lo dels Astilleros del Nervion. Segons se desprén del informe oficial transcrit per alguns diaris, sembla que la caixa de la Societat Rivas-Paimas se trova en una situació semblant a la del Erari públich; sense diners, ab deutes de 1.200.000 duros aproximadament sumant tant sols los créditos l' insignificant cantitat de 210.000 duros. Y l' Hisenda porta entregats a la Societat per la construcció dels barcos que 'ls hi té encarregats 6.700.000 duros. Y la Societat ha de comprar encara los materials més costosos pera la construcció.

Donchs, ¿quí dirian que té la culpa ara de tot aixó, segons los lliure cambistas?

Donchs... los proteccionistas ó, mellor dit, lo país que demana protecció.

Aquí 'ls contarem per la semblansa que algú puga trobarhi l' anecdota següent que, per ser rigurosament histórica no ha anat ja a la secció de «Rondallas y quientos».

M. Corbiera, ministre de l' antepenúltim rey de Fransa, al anar per primera vegada a pendre ordres de Lluís xviii, vá entrar a la cambra reyal sens compliments y 's tragué de la butxaca posantho sobre la taula, lo mocador, la capsa de rapé y las ulleras.

El rey, una mica picat, li preguntá:

—Y aixó? que haveu vingut a buydarvos las butxacas?

Y 'l ministre li respongué:

—Sí, senyor, he vingut a buydarias, ja que altres venen a omplirlas.

Va passar l' altre día a la plassa d' Argenters una escena molt poch edificant.

L' actor principal de l' escena fou un inglés que no devia ser d' Inglaterra, perque tenia la sanch molt calenta.

Donchs, si senyors, un acreedor trucá a casa son deutor y, com aques tardava massa a obrir la porta, aquell va obrirla a puntadas de peu y doná al pobre deutor una pallissa de padre y señor mio, que diuhen los castellans, pallissa que segurament no li tragué lo jutje al qui va donar compte de la fechoria

Aixó prova que no convé may lo choque entre aquesta classe de personas, y proposariam, si no s' hagués curat la malaltia de toparse de que patian temps arrera las locomotoras, de que posesin en un dels trens un acreedor y en l' altra un deutor.

Creym que 'l remey sería infalible.

Diuhen los castellans: *vivir para ver.*

Y, efectivament, se veuhen unas cosas... Jo casi be no ho creuria, pero com que ho portava un diari, y del extranger, casi be hauré de dir que será vritat

Diu que a Harelbach se va calar foch a una casa Lo país estava tot nevat, la gent va comensar a fer bolas de neu y... cap al foch.

Lo cas es que quan varen arribar los bomberos lo foch ja estava apagat.

Quina extranyesa! a Espanya ja comensam d' estarhi acostumat a que 'ls bomberos fassan tart (es molt natural, perque 'l foch corra mes que 'ls homes), pero al extranger?

Ab tot y aixó, l' escena havia de ser bonica: la resplandor, la neu, las bolas, la gent... devia semblar un ball de fantasmas.

Ara que parlám de balls, ja que 'n som al temps, los vull donar un conceil: previnguinse pera que no 'ls hi passi lo que va passar a n' aquella madimusele... bé, ja 'ls hi diré qui era: era la filla gran del carnicer qu' hi ha al carrer de... (lo nom no 'ls hi vull dir perque encara sabriam més que jo)

Donchs la carnicereta va anar a un ball y un xitxarel-lo que ja la coneixia, la va traure a ballar.

Ella, tot fentse pregar, li va dir: miri que vosté no porta guants y...

Y l' altre, qu' era prou guapo, li va contestar: bé, dona, no s' apuri, ja 'm rentaré las mans arrivant a casa.

ESCAROLA LITERARIA

RECORTS

A MON ESTIMAT COMPANYY D' EXCURSIONS EN F. R. A.

Se recorda de la vall de la Parcigola que seguirem per anar al Canigó? Es una de las valls més bonicas de nostras enlayradas montanyas del Vallespir. Ab quin entusiasme y delit, la caravana d' excursionistas, remuntarem lo torrent de la vall, en aquella hora matinal d' un hermós día d' Agost, fins al más Pitot! Mes anavam massa depressa; no tingueren temps de admirar los sitis pintoreschs y punts de vista que 's presentan a cada giravol del camí quín, desde 'l más de las Escarosas, voreja sempre 'l

torrent, ombrejat per l'arbreda á través de quina guspirejan los raigs del sol; aquells cáos de rocas graníticas rodoladas dels cims de las serras; aquells prats verdosos rublerts de viroladas floretas; aquellas cascates que del cim dels ribastos botan casi sobre 'l camí, cubrintnos de ruixim... A voltas la vall s' aixampla un xich y á través d' una clariana de l'arbreda, se veuhen los rostos abruptes, assolejats, clapejats de congestas del pich de Sethomes (Canigó), de tons daurats, blavenchs, amaratats, suavissats per la calitja. A mida que 'ns enlayravam torrent amunt, lo pais 's torna més salvatge, més esquistat y escabros. Nostres pits s' aixamplavan al aspirar aquell ayret fi impregnat d' alé de las congestas, barrejat ab lo suau aroma del herba dallada dels prats. Passarem prop de la font de la Baume que no poguerem visitar; es d' allá del torrent, á sa vora, al peu d' un massiu granítich tallat á pich: una gruta entapissada d' esmeraldas, de frescor agradablissima; tota una flora caprichosa espalleix dins aquella foscor verdosa; molsa, líquen, falguerinas, etc.; las gotas que traspuan de la volta y parets, diamantejan los ribets de cada fulla, y baix eix pès lleuger, se torsan, s' inclinan, y las gotetas s' esgranen com d' un collaret de perlas. Floretas plorosas s' ajupeixen y se realzan ahora. estremeixentse al rebre las caricias dels rajolins de la volta. Los antichs poblavan eixos llochs encisadors de ficcions: ninfas, nayadas, sátiros... que be s' hi escaurian en eixa gruta!.. A la entrada de la bauma tots los fils d' aygua cristalina que lliscan entre fulls de la penya se juntan en corbas graciosas formant diminutas cascates que cauhen sobre fina sorra, serpentejant en regueró hont lo llenyater ha improvisat una font ab fulla de castanyer acanalada com una neula; aygua fresca, sanitosa, que per suhat qu' un ne begui no fa mal.

Prop de la font, al peu del cingle, hi ha un vell faig que deu comptar centurias; te la soca touhada; tres homes no l' abrassarian; son arrellum, com tentaculs de pop colossal, furga á través del rocam; sas arrels torsadas, bonyegudas, corren com serps en busca de la frescor del aygua del torrent. Sota son ombratge s' estén una verda catifa de maduixeras, falgueras y jorderes... un herbam atapahit que convida á jáureshi, á reposar per clavar un cop de botella y fumar un cigarret.

Y lo más Pitot?... quina gana al esmorsar!... y aquella fadigosa pujada fins al Plá-Guillém envolicallats per la broma... la font de la Perdú... la fossa de la Llipotera... Cadí... los estanys... l' ascensió del pich de Balatg per la xemenea... quins recorts més agradables!... No; no s' ha pas despedit del Canigó, de la vall de Prats... hi ha de tornar, ajudant Deu. Hi trobará cada istiu llur vell amic que se farà un plaher de donarli la hospitalitat montanesa y de acompanyarlo á cavall per las altas serras. Las camas li flaquejan un xich, mes son cor es y será sempre sencer.

Deu nos dongui anys y salut.

C. BOSCH DE LA TRINXERÍA.

13 Febrer 1892.

LO BROT D' AUFABREGA

Calumnia.

No l' has volgut avuy que te 'l donava quan eixiam de missa matinal; de la flayre agradosa qu' exalava ni menys n' has fet cabal.

Lo sol ha despuntat mentre 'l cullia en lo test qu' engalana 'l meu balcó, la rosada en sas fullas relluhia, com vidre voladó.

De tocar solament sa verda mata, las mans s' ompliren d' exquisit perfum, tan suau com lo del llir que al juny esclata, com del encens lo fum.

A dintre 'l plech la barretina ayrosa l' ha guardat, com la toya en lo pitjer, rumbejantlo ab més ayre que á la rosa la branca del roser.

En la iglesia la plata ben curulla ne portava també l' obrer majó,

pero no era tan verda de la fulla ni feya tanta olór.

Mes de quatre pubillas se 'l miravan, travessant la passera del fossar; lo que ab mitja rialleta 'm demanavan, jo t' ho he volgut guardar.

Pero tú ab un posat que no s' explica, los ulls en terra, á mitja veu m' has dit: que *despreci* eixa planta significa cent voltas has llegit.

Los llibres d' hont has tret semblant follia no 'ls cregas may, poncella del meu cor, ¿tal essencia l' aufabrega tindria si no fóra l' emblema del amor?

JOSEPH FRANQUET Y SERRA.

BLAY DE LA PONA

PLANY DEL DESTERRAT

Del cel cau l' aygua, — vá al mar, s' anyora, y 'l sol l' escalfa, — y l' evapora, y en mans del ayre — la torna al cel; y á mi á la patria, — cel que tant aymo, cap sol m' hi porta; — ¡oh sort crudel!

Patria meva, no hi ha treva per ma pena lluny de tu; assí guardas sers qu' adoro, sers qu' anyoro com no anyora pas ningú.

Si 'l trist Octubre — del nfu desterra las orenetas — á llunya terra; ab cants y aromas — vé 'l Maig jolú que las hi torna: — ¡ditxosas d' ellas! cap temps me porta — á mí á mon níu!

Patria meva, no hi ha treva per ma pena lluny de tu; assí guardas sers qu' adoro, sers qu' anyoro com no anyora pas ningú.

Quan cau del arbre — la fulla morta, lo mitjorn bufa — y se l' emporta cap á la terra — que jo aymo mes. De bona gana — jo 'm moriria si com la fulla — se m' hi emportés.

Patria meva, no hi ha treva per ma pena lluny de tu; assí guardas sers qu' adoro, sers qu' anyoro com no anyora pas ningú.

FREDERICH CARRERAS Y REXACH.

ESPECTÁCLES PÚBLICHS

TEATRE ESPANYOL

Militares y paisanos. Aixís podria titularse una comedia estrenada en lo teatre de Medina del Campo la setmana passada, y que no li arriba ni á las solas de las espartenyas la que feya la Tubau aquí al Teatre Principal.

Segons sembla, lo Comandant d' armas, penetrat bé del seu paper havia prohibit qu' es fés ús del uniforme militar, per redundar en desprestigi del cos y apoyat per l' article *tants* de la ley que diu: *Se prohíbe el empleo de trages militares y religiosos etc...* Mes lo vestit de caloyó té tant atractiu y, per altra part, burlar la prohibició es tant apetitós, que cap compte se vá tenir d' aquesta advertencia, y vetaquí que apareix en lo ball un graciós enginyer per fer contrast sens dupte ab lo virolat trajo dels pagesos de Castella. Pero tot aixó á las barbas del Comandant. Aquest es l' argument. L' efecte produhit per aquest *sansfaçon* vá ser màgich. Lo capitá increpa al poble, aquest s' amotina, y com los d' aquell cantó tenen sang més calenta que 'ls alemanys, en lloch d' acabar la pessa en sainet, ab un casament com en l' obra traduhida del alemany, representada aquí, de poch fan casar lo capitá ab la Mort, convertint aixís la pessa en tragedia.

A Madrit s' ha ensajat la pessa *Reformas ultramarinas*.

A pesar de ser no més qu' un ensaig, com los qu' *estaban en el ajo*, ó dit en altres termes, los tramoyistas, ja sabian qu' era pessa de sensació, desde 'l parterre al galliné la sala estava com un ou. L' atmósfera estava carregada d' olors de Romani (llegeixin Romero) com si 'ns trobessim encara á la fira de Nadal de la plassa de Santa Creu. Lo diálech que á maravella recitavan los dos actors era tan fort á vegadas que feya venir ganas de riurer y de plorar, crispament de nervis, contribuhint no poch á sostenir l' animació dels protagonistas que van situarse á gran altura en lo desempnyo de sos respectius papers, fent passar sobre aquella munió de caps que 'ls escoltavan, tota la vehemencia de la passió que llur pit contenia y que vá produhirse en forma d' empenyada polémica, de la que 'ls aficionats á las emocions fortas dels dramas d' Echegaray créyan que resultaria lo final del segon acte d' *Il Trovatore* de Verdi:

A l campo, don Nuño, voy, etc.

Més com los personatges eran coneguts, l' un com á militar y l' altre molt *echido pa adelante*, encara que no porti espasa, ningú vá posar en dupte la seva bravura. Per altra part, ells no varen tenir lo mal gust de baixar al terreno hont baixan á resódrer las sevas qüestions las comparsas de la política europea.

Ja 'ls tindrem al corrent de las modificacions qu' es fassan ans de la inauguració d' aquesta obra, qu' ab títol tan ignocent, porta més intenció qu' un toro de Veraguas.

Los avisarém per endevant que no s' espan-tin ni pels xiulets dels contraris d' uns ni pels

aplaudiments dels amichs de l'altre. No identifiquin tampoch massa ab los personatges, perque 'ls succehiria lo d'aquell cómic tan malcarat que sols al sortir á las taulas ja 'l xiulavan per la seva cara innoble.

Senyors. (vá dir un dia al públich) paciencia y desenganyarse; es més fácil que vostés s'acostumin á la meva cara que férmen jo una de nova.

CANOVETAS.

RONDALLAS Y QUENTOS

Avuy, com que 'l meu pintor m'ha volgut fer sortir en pintura, pera que tinguin l'honor de coneixem, per l'alegría hi demanat festa: ab axó no s'estranyin que no 'ls conti rondalla.

Per altra part, estich segur que quedarán contents de la que 'ls comptará la pubilleta que ja 'n va contar una á mi l'altre día.

Fins d'avuy en vuyt, si Deu ho vol.

BLAY DE LA PONA.

LA ROSELLA

Una vegada era una noya molt maca que 's deya Rosella.

Sa mare n'estaba enamorada y son avi la duya en palmes y li feya ballar l'aygua devant dels ulls.

Un día que la seva mare va fer cocas dematí, dematí, que encara era fosch li digué:—Cuyta, ves, á cal'avia, á veure com se troba, que m'han dit qu'estava malalta. Pórtali una coca y un pot de mantega.

La Rosella 's posá á caminar cap á casa de la seva avia, que vivia en un llogaret vehí. Al passar pel bo-ch, vetaquí que troba al senyor Llop. Lo sabí del Llop molt bé volia menjársela; mes no s'hi vá atrevir, perque allá aprop estava treballant un llenyater.

Preguntá 'l llop á la Rosella ahont anava, y l'ignocent minyona, que no podia pensar quan perillós era escoltar á un llop, li respongué ab senzillesa.

—Vaig á cal'avia, á portarli de part de la meva mare, eixa coca y eix pot de mantega.

—¿Qué viu lluny la teva avia? preguntá 'l Llop.

—¡Vaya si hi viu! exclamá na Rosella: allá á l'altre costat del molí que 's descubreix junt á la primera casa del poble.

—¡Quan me plau! contestá 'l Llop. Cabalment jo había pensat anar á visitar á la teva avia. Ala! agafa eix camí, que jo aniré per l'altre. A veure qui hi arriba primer.

Lo Llop, més lleuger que uua dayna, vá pendre 'l camí més curt, y la Rosella aná seguint el més llarch, entretinguda en cullir nous, y en fer ramellets de floretes boscanes.

En un tancar y obrir d'ulls, arrivá 'l Llop á casa de l'avia, y truca á la porta.

—Truch. truch.

—¿Qui hi ha?

So jo, so la Rosella, digué 'l Llop,—fingint la veu. Obríu que de part de la mare us porto una coca y un pot de mantega.

—La bona de l'avia, que per trobarse malament encara era al llit, vá contestar cridant:

—Alça 'l baldó y s'obrirá la portella.

Lo Llop vá alçar lo baldó, y 's vá obrir la portella de bat á bat. Com feya tres dies y tres nits que anava afamat, vetaquí que sens dir Deu us quart ni res, se tira de sopte sobre la pobre velleta, y en un santiamen la devora.

Desseguida tanca la porta, y 's fica 'l llit de l'avia, esperant á la Rosella, que no tardá á cridar.

INVENTARI DE FI DE SIGLE

TIPOS

¿Ahont té la cara?

—Truch, truch.

—¿Qui hi ha?

La Rosella al sentir la ronca veu del Llop, s'espantá; mes creyent que era que la seva avia estava refredada, digué:

—So jo, so la Rosella. Obríu, padrineta, que de part de la mare us porto una coca y un potet de mantega.

Lo Llop, procurant apimir la veu, respongué:

—Alça 'l baldó y s'obrirá la porta.

—La Rosella vá obrir lo baldó, y s'obrí la portella de bat á bat.

Lo Llop aixis que la va veurer entrar, molt acotxat ab la roba del llit li digué:

—Mira, posa la coca y 'l pot de mantega dintre la pastera y vina á jaurer.

La Rosella 's fica al llit; y com que era fosch comensa á palpar;

—Padrineta, digué: teniu uns brassos molt llarchs!

—Padrineta, teniu unes orelles molt llargues!

—Son per sentir millor, filla meva.

—Padrineta, teniu uns ulls molt grossos!

—Son per veurer millor, filla meva.

—Padrineta, teniu unes dents molt esmolades!

—Son per menjarte.

Dit y fet. Lo Llop se tira sobre la pobre Rosella y se la vá menjar.

Probes donéu de no cabal sentit nines de bona cara y bella trassa que escolteu ab delit

al primer jove que pel carrer passa.

Oh! Si anguany com antany, tantes s'en menja 'l Llop, no es pas estrany; sabut es qu'eixes besties carniceres son de varies maneres:

n'hi ha de salameres

molt rendides, molt tendres y molt fines,

que ab paraules y formes enciseres

enganyen pels carrers á les fadrines

y eixos llops de fingit y dols llenguatje,

son, mal que 'ns pesi, 'ls de pitjor llinatje.

ANGELA DE VALLFORMOSA.

ÚLTIMA HORA

S'estant ja posant los cartells anunciant la representació de *Flor de un día*.

S'ha encarregat del paper de Lola la cob-

diciada dama D.ª Cartera d'Ultramar y del de Diego lo aplaudit galant jove l'Usar d'Antequera.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Una carta es *prima-intersa*,
la *dos* nota musical,
tots vivim en la *tersa*
y un nom d'home es mon *total*.

PAUHET DE LA CINTA

UNA CARTA-ENDEVINALLA

Sr. D. J. Montanya.

Molt Sr. meu: Rebi de ma consideració lo testimoní més gran. Per lo correu d'avuy tinch lo gust d'enviarli lo que jo li he dit.

Seu affm. S. S. Q. S. M. B.—Bernat Monteaux.
¿Qué es lo que li envia?

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8.—Carrer de Barcelona.

[6 7 5 6 5 4 8.— » » »

4 5 6 5 3 8.—Nom de dona.

4 5 6 6 8.—Part del Globo.

6 7 4 8.—Nom de dona.

4 7 8.—Parentesch.

6 5.—Nota musical.

1.—Consonant.

ANAGRAMA

PERE PAS

CALL DEU

Formar ab aquestas lletras lo nom d'una pessa catalana.

PAU MORA.

FUGA DE VOCALS

M. L. P. R. S. S. T. NDR

P. N. V. P. R. D. M.

R. FR. D. L. T. RR.

GEROGLIFICH

: + K E M ... O D I ! ! ! . G :

N. O O † R I
A.

Las solucions en lo número próxim.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NUMERO.

1.ª XARADA.—*Te-re-sa*.

2.ª ANAGRAMA.—*La carta de navegar*.

3.ª ROMBO.

S
PAP
PERLA
SARDANA
PLANA
ANA
A

4.ª FUGA DE VOCALS.—*Qui no treballa polli ha de treballar roci. Adagi popular.*

5.ª GEROGLIFICH.—*De vins bons Deu ni do forsa.*

Imprempta *La Renaixensa*, Xuclá, 13, baixos.